OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
JÁNA MAZÁKA
przedstawiona w dniu 11 września 2007 r. [1]

I — Wstęp

1. Niniejsze postępowanie w trybie prejudycjalnym dotyczy ustalenia wartości celnej towarów przywożonych do Wspólnoty w celu zastosowania cła antydumpingowego.

2. W pytaniu prejudycjalnym skierowanym postanowieniem z dnia 30 marca 2006 r. Corte Suprema di Cassazione, Sezione Tributaria (najwyższy sąd kasacyjny — izba podatkowa) (Włochy) zmierza w szczególności do ustalenia, czy organ celny może w celu zastosowania cła antydumpingowego, takiego jak ustanowione w decyzji Komisji nr 67/94/EWWiS z dnia 12 stycznia 1994 r. nakładającej tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty surówki hematytowej pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy (dalej zwanej „decyzją nr 67/94" lub „decyzją nakładającą cło tymczasowe") [2] uwzględnić cenę sprzedaży tych samych towarów, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego.

3. Pytanie to zostało postawione w ramach sporu między Carboni e derivati Srl (dalej zwaną „Carboni") a włoskimi organami celnymi dotyczącego decyzji tych organów o ustaleniu wartości celnej partii surówki hematytowej — pochodzącej z Rosji i której przywozu na teren Wspólnoty dokonała Carboni za pośrednictwem swojego przedstawiciela — nie na podstawie wykazanej na fakturze ceny ostatniej sprzedaży na rzecz Carboni, lecz na podstawie niższej ceny, po której wcześniej dokonano sprzedaży tych towarów, w wyniku czego wartość celna była niższa od minimalnej ceny przywozowej określonej w decyzji nr 67/94 oraz nałożone zostało cło dumpingowe.

1 — Język oryginału: angielski.
2 — Dz.U. L 12, s. 5.

II — Ramy prawne

A — *Przepisy antydumpingowe*

4. W dniu 12 stycznia 1994 r. Komisja na podstawie decyzji Komisji nr 2424/88/EWWiS z dnia 29 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem i przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Węgla i Stali (dalej zwanej „decyzją podstawową")[3] przyjęła decyzję nr 67/94.

5. Rozdział G zatytułowany „Cło tymczasowe" preambuły decyzji nr 67/94, mającej zastosowanie w okresie właściwym dla sprawy, stanowi, co następuje:

„(63) Ustaliwszy, że omawiany przywóz dumpingowy wyrządził znaczną szkodę przemysłowi Wspólnoty oraz że w interesie Wspólnoty leży podjęcie działań, planowane środki powinny ograniczać się do usunięcia wyrządzonej szkody [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji przytoczone poniżej].

(64) Komisja ustaliła poziom cenowy, przy którym omawiany przywóz przestaje wyrządzać znaczną szkodę przemysłowi Wspólnoty. Komisja oparła swoje obliczenia na danych dotyczących kosztów produkcji przekazanych przez przemysł Wspólnoty, przy wyłączeniu niektórych najmniej efektywnych spółek. Do kosztów produkcji doliczona została marża zysku w wysokości 5% wartości obrotu, która w obecnych warunkach rynkowych może zostać uznana za uzasadnioną.

(65) Komisja uważa, że podjęte środki, oprócz przywrócenia uczciwej konkurencji na rynku surówki hematytowej, powinny równocześnie pozwolić eksportującym krajom uzyskać wyższe dochody z wywozu omawianego produktu.

(66) Komisja uważa, że aby osiągnąć te cele, najbardziej odpowiednim spośród dostępnych środków jest w tym konkretnym przypadku ustalenie ceny minimalnej.

[…]

3 — Dz.U. L 209, s. 18.

(68) Wziąwszy pod uwagę koszty, jakie normalnie ponoszą importerzy omawianego produktu oraz konieczność zapewnienia im rozsądnej stopy zysku jak też uwzględniwszy oszacowaną szkodę, zgodnie z motywem 64, Komisja uznaje za odpowiednie nałożenie w trybie tymczasowym zmiennego cła w wysokości odpowiadającej różnicy między ceną minimalną (na warunkach cif przed ocleniem) wynoszącą 149 ECU za tonę a zadeklarowaną wartością celną omawianego produktu pochodzącego z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy, w każdym przypadku, gdy zadeklarowana wartość celna jest niższa od minimalnej ceny przywozowej.

[…]".

6. Artykuł 1 decyzji nakładającej cło tymczasowe stanowi:

„1. Niniejszym nakłada się tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz surówki hematytowej objętej kodem CN 7201 10 19 pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy.

2. Wysokość stawki celnej odpowiada różnicy między ceną wynoszącą 149 ECU za tonę (na warunkach cif przed ocleniem) a zadeklarowaną wartością celną, w każdym przypadku, gdy zadeklarowana wartość celna jest niższa od minimalnej ceny przywozowej.

3. Zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

4. Wprowadzenie do swobodnego obrotu produktu określonego w ust. 1 uwarunkowane jest wpłaceniem zabezpieczenia w wysokości kwoty cła tymczasowego".

7. Tymczasowe cło antydumpingowe zostało potwierdzone w decyzji Komisji nr 1751/94/EWWiS z dnia 15 lipca 1994 r. nakładającej ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty surówki hematytowej pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy (dalej zwanej „decyzją nr 1751/94" lub „decyzją nakładającą ostateczne cło") [4].

4 — Dz.U. L 182, s. 37.

8. Artykuły 1 i 2 decyzji nakładającej ostateczne cło stanowią, co następuje:

„*Artykuł pierwszy*

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty surówki hematytowej objętej kodem CN 7201 10 19 pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy [tłumaczenie nieoficjalne, podobnie jak wszystkie cytaty z tej decyzji przytoczone poniżej].

2. Wysokość stawki celnej odpowiada różnicy między ceną wynoszącą 149 ECU za tonę oraz wartością celną zaakceptowaną (franco granica WE) w każdym przypadku, gdy wartość ta jest niższa od wspomnianej ceny.

[…]

4. Zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

1. Kwoty zabezpieczone z tytułu tymczasowych ceł antydumpingowych nałożonych na podstawie decyzji Komisji nr 67/94/EWWiS zostaną pobrane w wysokości nałożonego cła ostatecznego, a wszystkie zabezpieczone kwoty przekraczające wysokość nałożonego ostatecznego cła antydumpingowego zostaną zwrócone.

2. Postanowienia art. 1 ust. 4 mają zastosowanie również do ostatecznego pobrania ustalonych kwot tymczasowych”.

B — *Kodeks celny i przepisy wykonawcze*

9. Artykuł 28 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny [5] (dalej zwanego „kodeksem celnym”), umieszczony w rozdziale 3 tytułu II, zatytułowanym „Wartość celna towarów” stanowi, co następuje:

„Przepisy niniejszego rozdziału określają wartość celną do celów stosowania Taryfy Celnej Wspólnot Europejskich oraz środków pozataryfowych określonych szczególnymi przepisami wspólnotowymi i mających zastosowanie w wymianie towarowej”.

5 — Dz.U. L 302, s. 1.

10. Artykuł 29 ust. 1 kodeksu celnego, w zakresie w jakim ma znaczenie dla niniejszej sprawy, stanowi, co następuje:

„1. Wartością celną przywożonych towarów jest wartość transakcyjna, to znaczy cena faktycznie zapłacona lub należna za towary wtedy, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ustalana, o ile jest to konieczne, na podstawie art. 32 i 33, pod warunkiem że:

[…]

(c) jakakolwiek część dochodu z odsprzedaży, dyspozycji lub późniejszego użytkowania towarów przez nabywcę nie przypada bezpośrednio lub pośrednio sprzedającemu, chyba że zgodnie z art. 32 może zostać dokonana odpowiednia korekta, i

(d) kupujący i sprzedawca nie są ze sobą powiązani lub też, w przypadkach gdy są powiązani, wartość transakcyjna może, zgodnie z ust. 2, być zaakceptowana na potrzeby celne”.

11. Rozporządzeniem (EWG) nr 2454/93 (dalej zwanym „rozporządzeniem wykonawczym”) [6] Komisja ustanowiła przepisy wykonawcze do kodeksu celnego. W wersji obowiązującej w czerwcu 1994 r., czyli w momencie dokonania przywozu omawianej surówki hematytowej, art. 147 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego stanowił, co następuje:

„1. Do celów art. 29 kodeksu fakt, że towary będące przedmiotem sprzedaży zostały zgłoszone do swobodnego obrotu uważa się za wystarczającą wskazówkę, że zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty. Dotyczy to również przypadku kolejnych sprzedaży dokonanych przed określeniem wartości celnej, przy czym każda z cen tych transakcji może, z zastrzeżeniem przepisów art. 178–181, zostać przyjęta za podstawę określenia wartości celnej”.

12. W obecnej wersji, zmienionej w zakresie zdania drugiego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1762/95 z dnia 19 lipca 1995 r. [7], art. 147 ust. 1 ma następujące brzmienie:

„1. Do celów art. 29 kodeksu fakt, że towary będące przedmiotem sprzedaży zostały

6 — Rozporządzenie nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1).

7 — Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1762/95 z dnia 19 lipca 1995 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 171, s. 8).

zgłoszone do swobodnego obrotu uważa się za wystarczającą wskazówkę, że zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty. W przypadku kolejnych sprzedaży dokonanych przed określeniem wartości celnej, wskazówka ta obowiązuje jedynie w odniesieniu do ostatniej sprzedaży, która doprowadziła do wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty lub sprzedaży na obszarze celnym Wspólnoty przed dopuszczeniem towarów do swobodnego obrotu. Deklarując cenę sprzedaży, która odnosi się do ostatniej sprzedaży, na podstawie której towary zostały wprowadzone na obszar celny Wspólnoty, należy, zgodnie z wymogami organów celnych, wykazać, że taka sprzedaż towarów została dokonana w celu wywozu na ten obszar celny. Stosuje się przepisy art. 178–181a".

13. Artykuły 178–181 rozporządzenia wykonawczego dotyczą zgłoszenia szczegółowych danych oraz wymaganych dokumentów, które należy przedstawić w celu ustalenia wartości celnej. Należy zauważyć, że rozporządzeniem Komisji (WE) nr 3254/94 z dnia 19 grudnia 1994 r. [8] do rozporządzenia wykonawczego dodano art. 181a w następującym brzmieniu:

„1. Jeżeli, zgodnie z procedurą ustanowioną w ust. 2, organy celne mają uzasadnione wątpliwości, że zadeklarowana wartość celna stanowi całkowitą faktycznie zapłaconą lub należną sumę określoną w art. 29 kodeksu, nie muszą ustalać wartości celnej przywożonych towarów z zastosowaniem metody wartości transakcyjnej.

2. Jeżeli organy celne mają wątpliwości określone w ust. 1, mogą zażądać, zgodnie z art. 178 ust. 4, przedstawienia uzupełniających informacji. Jeżeli wątpliwości te pozostają, organy celne przed podjęciem ostatecznej decyzji powiadamiają daną osobę na piśmie, o ile się o to zwróciła, o powodach tych wątpliwości i zapewnią jej odpowiednią możliwość udzielenia odpowiedzi. Ostateczna decyzja wraz z uzasadnieniem przekazywana jest zainteresowanemu na piśmie".

III — Stan faktyczny, postępowanie i postawione pytanie

14. W maju 1994 r. Carboni nabyła od Commercio Materie Prime CMP SpA (dalej zwanej „CMP"), mającej siedzibę we Włoszech, partię surówki hematytowej pochodzącej z Rosji. Sama CMP nabyła wcześniej surówkę hematytową od OME-DTECH Electronics Limited, spółki mającej siedzibę w Limassol (Cypr) (dalej zwanej „OME-DTECH").

8 — Rozporządzenie nr 3254/94 zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 346, s. 1).

15. W czerwcu 1994 r. przedstawiciel Carboni, spółka transportowa SPA-MAT zgłosiła partię surówki hematytowej do przywozu w porcie Molfetta, gdzie dokonano jej odprawy celnej na podstawie konosamentu z dnia 14 czerwca 1994 r., z zastrzeżeniem zapłaty należności celnych.

16. W następstwie decyzji z dnia 16 lipca 1994 r. urząd celny powiadomił Carboni za pośrednictwem jej przedstawiciela, spółki SPA-MAT, że należna kwota musi zostać zwiększona z powodu naruszenia przepisów antydumpingowych wprowadzonych decyzją nr 67/94, nakładającą cło tymczasowe w wysokości odpowiadającej różnicy między minimalną ceną przywozową wynoszącą 149 ECU za tonę a zadeklarowaną wartością celną.

17. Carboni zaskarżyła to żądanie w postępowaniu przed Tribunale di Bari (sądem okręgowym w Bari) wszczętym przeciwko Ministero delle Finanze (ministerstwu finansów) i Riunione Adriatica di Sicurtà (dalej zwaną „RAS"), podnosząc, że zgodnie z fakturą cena wynosiła 151 ECU, a więc była wyższa od minimalnej ceny przywozowej. Carboni zwróciła się do Tribunale di Bari o stwierdzenie, że nie doszło do naruszenia przepisów antydumpingowych i w konsekwencji, że nie jest nic dłużna z tytułu zakupu omawianego towaru.

18. Ministerstwo finansów stwierdziło przed tym sądem, że do zgłoszenia przywozowego dołączono nieważne świadectwo pochodzenia oraz fakturę wystawioną pro forma przez CMP, oraz że wskazana w tej fakturze cena była niewiarygodna, co spowodowało, iż w oczekiwaniu na ustalenie, czy zostały spełnione przesłanki nałożenia cła antydumpingowego, towary zostały oclone przy zastosowaniu cła zawieszonego, z zastrzeżeniem zapłaty odpowiednich należności celnych. Ministerstwo utrzymywało, że zgodnie z oryginalną fakturą pierwszej sprzedaży wystawioną przez OME-DTECH, która została mu na jego żądanie dostarczona, cena sprzedaży na rzecz CMP wynosiła 130,983 ECU za tonę, i w związku z tym różniła się ona od minimalnej ceny przywozowej.

19. Wyrokiem Tribunale di Bari z dnia 30 września 2000 r. skarga Carboni została oddalona między innymi na tej podstawie, że ochrona rynku europejskiego poprzez zastosowanie cła antydumpingowego powinna następować w momencie pierwszego zakupu przez przedsiębiorstwo wspólnotowe (w niniejszej sprawie OME-DTECH) w momencie wjazdu do Wspólnoty Europejskiej.

20. Carboni wniosła odwołanie od tego wyroku do Corte d'apello di Bari (sądu apelacyjnego w Bari), które zostało przez niego oddalone jako bezpodstawne. Według tego sądu sformułowanie „dopuszczenie do swobodnego obrotu" oznacza dopuszczenie na rynek wspólnotowy, co musi odnosić się do tego stadium obrotu handlowego, w którym doszło do nabycia towarów przez pierwszy wspólnotowy podmiot gospodarczy. Sąd orzekł, że właśnie to stadium obrotu handlowego należy wziąć pod uwagę, gdyż poprzedza ono odprawę celną, która ze swej

strony służy zagwarantowaniu przestrzegania przepisów wprowadzających minimalną cenę przywozową.

21. W postępowaniu przed sądem krajowym Corte Suprema di Cassazione musi rozstrzygnąć w przedmiocie kasacji wniesionej przez Carboni od wyroku Corte d'apello di Bari.

22. W postępowaniu tym organy administracji celnej podnoszą na swoją obronę, że zawarcie umowy sprzedaży innej niż bezpośrednio ze wspólnotowym podmiotem gospodarczym, który przedstawia towar organom celnym, stanowi czynność, która zmierza w rzeczywistości do uniknięcia konsekwencji zastosowania przepisów antydumpingowych, gdyż jej jedynym celem jest zwiększenie ceny towarów w chwili ich przedstawienia organom celnym. Z argumentem tym nie zgadza się Carboni, która uważa wspólnotowy system celny za rozstrzygający oraz utrzymuje, że zgodnie z tym systemem, istotne znaczenie ma jedynie moment wprowadzenia towarów na rynek wspólnotowy, co następuje w chwili ich przedstawienia organom celnym.

23. Według sądu krajowego zasadniczą kwestią jest, czy organy celne mogą przyjąć jako podstawę zastosowania cła antydumpingowego wartość odpowiadającą cenie sprzedaży towarów przeznaczonych do przywozu do Wspólnoty, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego.

24. Wobec powyższego Corte Suprema di Cassazione uznał za konieczne skierować do Trybunału następujące pytanie prejudycjalne:

„Czy organ celny, zgodnie z zasadami wspólnotowego prawa celnego, może w celu zastosowania cła antydumpingowego, takiego jak ustanowione w decyzji Komisji nr 67/94/EWWiS, uwzględnić cenę sprzedaży towarów, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, jeżeli kupującym jest przedsiębiorca wspólnotowy lub sprzedaż została dokonana w celu przywozu do Wspólnoty?".

IV — Analiza prawna

A — *Główne argumenty stron*

25. W niniejszym postępowaniu pisemne uwagi zostały złożone przez rząd włoski, który występuje także w interesie

Amministrazione delle Finanze (administracji finansowej) oraz przez Komisję.

26. Według rządu włoskiego na zadane pytanie należy udzielić odpowiedzi twierdzącej. Rząd włoski uważa, że organy celne mogą ustalić wartość celną omawianej surówki hematytowej na podstawie jej pierwszej sprzedaży dokonanej przez OMEDTECH na rzecz CMP, będącej wspólnotowym podmiotem gospodarczym.

27. Rząd włoski podnosi, że dla ustalenia wartości celnej, w celu zastosowania cła antydumpingowego, należy wziąć pod uwagę wyłącznie moment pierwszego nabycia danych towarów przez wspólnotowy podmiot gospodarczy oraz uznać go za moment wprowadzenia tych towarów na rynek wspólnotowy. W konsekwencji to cena zapłacona w tym momencie, a nie cena, którą importer zapłacił za nabycie danych towarów jest, jak w przypadku będącym przedmiotem niniejszego postępowania, ceną na podstawie której ustala się wartość celną na potrzeby art. 29 kodeksu celnego.

28. Takie podejście zgodne jest z celem przepisów antydumpingowych, gdyż szkoda dla rynku wspólnotowego powstaje nie tylko w przypadku rzeczywistego wprowadzenia na terytorium celne Wspólnoty towarów po cenie poniżej kosztów produkcji, lecz również, gdy wspólnotowy podmiot gospodarczy nabywa towary po niższej cenie niż pozostałe wspólnotowe podmioty gospodarcze, uzyskując w ten sposób przewagę.

29. Według rządu włoskiego pogląd ten znajduje potwierdzenie w brzmieniu decyzji nakładającej ostateczne cło, która odwołuje się do „wartości celnej zaakceptowanej (franco granica WE)" zamiast „zadeklarowanej wartości celnej", do której odwołuje się decyzja nakładająca cło tymczasowe.

30. Komisja zgadza się, że użycie ostatniej wartości transakcyjnej w celu ustalenia zmiennego cła antydumpingowego jest do pewnego stopnia problematyczne. Z jednej strony, z punktu widzenia prawa celnego, cena ostatniej sprzedaży pozwala w istocie w najlepszy sposób uwzględnić wszystkie elementy kosztowe przywozu i stanowi zatem gwarancję, że cło zostanie nałożone w prawidłowej wysokości. Z drugiej strony, z punku widzenia przepisów antydumpingowych, jeżeli wartość celna byłaby ustalana w oparciu o ostatnią sprzedaż, przedmiot i cel ustanowienia ceny minimalnej można by z łatwością obejść.

31. W opinii Komisji z brzmienia decyzji nakładającej ostateczne cło nie wynika jednak, że możliwe jest naliczenie cła zmiennego na jakiejkolwiek innej podstawie niż

cena ostatniej sprzedaży. Innymi słowy, właściwą sprzedażą lub transakcją w celu zastosowania cła antydumpingowego może być jedynie sprzedaż lub transakcja, w oparciu o którą ustalono wartość celną.

32. Jednakże organ celny nadal może zastanawiać się, czy zadeklarowana wartość celna rzeczywiście odpowiada cenie, którą importer zapłacił lub powinien zapłacić. Komisja wskazuje, że choć nie zna ona wszystkich okoliczności faktycznych dotyczących niniejszej sprawy, to w jej opinii organ celny — zgodnie z praktyką celną dominującą w czasie właściwym dla sprawy, znajdującą odzwierciedlenie w art. 181a, dodanym następnie do rozporządzenia wykonawczego — słusznie mógł uwzględnić cenę zapłaconą wcześniej od ceny zadeklarowanej w celu ustalenia wartości celnej, jeżeli, po przeprowadzeniu kolejnych ustaleń, nadal miał uzasadnione wątpliwości, czy zadeklarowana cena odzwierciedla cenę faktycznie zapłaconą lub należną.

33. Wobec powyższego Komisja proponuje, aby na zadane pytanie udzielić odpowiedzi, że organ celny może uwzględnić cenę sprzedaży tych samych towarów, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, jeżeli organ ten, po zażądaniu przedstawienia uzupełniających informacji na podstawie kodeksu celnego, nadal ma uzasadnione wątpliwości, czy zadeklarowana wartość odpowiada faktycznie zapłaconej lub należnej cenie w rozumieniu art. 29 kodeksu celnego.

B — *Ocena*

34. Tytułem wstępu należy zauważyć, że niniejsza sprawa nie dotyczy ustalenia wartości normalnej lub minimalnej ceny przywozu w wysokości 149 ECU za tonę, określonej w omawianych przepisach antydumpingowych na podstawie tej wartości, lecz ustalenia wysokości cła antydumpingowego, które ma zostać nałożone zgodnie z tymi przepisami w odniesieniu do konkretnego przywozu.

35. Zgodnie z decyzją nakładającą cło tymczasowe, wysokość stawki celnej odpowiada różnicy między minimalną ceną przywozu a „zadeklarowaną wartością celną". Należy w tym względzie zauważyć, że brzmienie decyzji nakładającej ostateczne cło odwołuje się do „wartości celnej zaakceptowanej", co wydaje mi się bardziej precyzyjne, gdyż zadeklarowana wartość celna może, zgodnie z kodeksem celnym, z różnych powodów nie zostać zaakceptowana. Wspomniana różnica w brzmieniu wydaje się jednakże nie mieć większego znaczenia w niniejszej sprawie. Istotniejsze jest raczej, że cło antydumpingowe ma zostać nałożone na podstawie wartości celnej danego przywozu [9], która ma zostać ustalona — jak zostało to również przewidziane w art. 1 ust. 3 decyzji nakładającej cło tymczasowe — zgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi należności celnych, czyli w szczególności zgodnie z metodą określoną

9 — Zobacz także w tym zakresie wyroki z dnia 7 maja 1991 r. w sprawie C-69/89 Nakajima, Rec. s. I-2069, pkt 105, oraz z dnia 29 maja 1997 r. w sprawie C-93/96 ICT, Rec. s. I-2881, pkt 14.

w rozdziale 3 tytułu II kodeksu celnego dotyczącym wartości celnej towarów oraz zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami wykonawczymi.

36. Sąd krajowy zmierza w istocie do ustalenia, czy zgodnie z tymi przepisami [10] organy celne mogły ustalić wartość celną w celu zastosowania omawianego cła antydumpingowego na podstawie ceny sprzedaży, która nastąpiła przed ostatnią sprzedażą, w następstwie której dokonano wprowadzenia towarów na obszar celny Wspólnoty.

37. Udzielając odpowiedzi na to pytanie, należy na wstępie zauważyć, że z postanowienia odsyłającego nie wynika w sposób oczywisty, w jakich okolicznościach pytanie to zostało postawione. W szczególności nie jest do końca jasne, czy włoskie organy celne postanowiły uwzględnić cenę poprzedniej sprzedaży, jak zdaje się wynikać z uwag złożonych przez władze włoskie, ponieważ nie były przekonane, iż Carboni faktycznie zapłaciła za przywożone towary cenę 151 ECU zgodnie z fakturą wystawioną przez CMP, czy też ponieważ zdaniem tych organów, mimo że kwota ta stanowi cenę faktycznie zapłaconą przez Carboni za przywożone towary, przedmiot i cel przepisów antydumpingowych wymagają, aby wartość celna została ustalona na podstawie pierwszej sprzedaży wspólnotowemu podmiotowi gospodarczemu.

38. Jak pokaże niniejsza ocena, możliwość uwzględnienia przez organy celne poprzedniej sprzedaży w celu ustalenia wartości celnej uwarunkowana jest spełnieniem pewnych przesłanek, dlatego istotne jest dokładne ustalenie sytuacji zaistniałej w niniejszej sprawie. Aby w każdym razie udzielić sądowi krajowemu pomocnej odpowiedzi, zadane pytanie zostanie przeze mnie rozpatrzone w szerszym znaczeniu, biorąc pod uwagę zarówno sytuację, w której istnieją uzasadnione wątpliwości, czy zadeklarowana wartość faktycznie odpowiada cenie zapłaconej przez importera, jak również sytuację, w której okoliczność ta nie jest podważana.

39. W tym celu zamierzam najpierw zbadać, czy możliwe jest, na podstawie systemu ustalania wartości celnej, przewidzianego w mających zastosowanie wspólnotowych regułach celnych, aby organy celne uwzględniły, w przypadku kolejnych sprzedaży, cenę poprzedniej sprzedaży w celu ustalenia wartości celnej. Następnie chciałbym rozpatrzyć bardziej szczegółowo kwestię, czy, jak podniósł rząd włoski, z celów przepisów antydumpingowych wynika, w przypadku takim, jak będący przedmiotem niniejszej

10 — Należy zauważyć, że z postanowienia odsyłającego jasno wynika, iż sformułowanie „zasady wspólnotowego prawa celnego", użyte w tekście postawionego pytania, nie odwołuje się do konkretnych ogólnych zasad prawa wspólnotowego w rozumieniu technicznym, lecz bardziej ogólnie do zasad wspólnotowego prawa celnego mających zastosowanie w niniejszej sprawie, przewidzianych w szczególności w kodeksie celnym oraz rozporządzeniu wykonawczym. Używając tego sformułowania, stosuję go w tym właśnie znaczeniu.

sprawy, że wartość celna ma zostać ustalona w oparciu o poprzednią sprzedaż, taką jak w niniejszej sprawie sprzedaż dokonaną przez OME-DTECH na rzecz CMP.

40. Należy na wstępie przypomnieć, że uregulowania wspólnotowe dotyczące obliczania wartości celnej mają na celu ustanowienie sprawiedliwego, jednolitego i bezstronnego systemu, wykluczającego stosowanie arbitralnych lub fikcyjnych wartości celnych oraz że wartość celna musi odzwierciedlać rzeczywistą wartość ekonomiczną przywożonego towaru [11].

41. Wartość celna ma być zatem ustalana w oparciu o pojęcie „wartości transakcyjnej" [12], którą zgodnie z art. 29 ust. 1 kodeksu celnego jest cena faktycznie zapłacona lub należna za towary wtedy, gdy zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty, ustalana, o ile jest to konieczne, na podstawie odpowiednich przepisów kodeksu celnego.

42. Wartość celna odpowiada zatem co do zasady jednostkowej cenie wywożonych towarów uzgodnionej między kupującym (importerem) a sprzedawcą (eksporterem) [13].

43. Z art. 29 ust. 1 kodeksu celnego jasno wynika, że ustalenie wartości celnej dotyczy jedynie towarów, które „zostały sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty", co oznacza, że w momencie sprzedaży musi zostać uzgodnione, iż towary pochodzące z państw trzecich zostaną przewiezione na obszar celny Wspólnoty [14].

44. Zgodnie z art. 147 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego fakt, że towary będące przedmiotem sprzedaży zostały zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu uważa się za wystarczającą wskazówkę, że zostały one sprzedane w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty.

45. Jeżeli towary są przedmiotem dwu lub więcej kolejnych sprzedaży dokonanych przed określeniem wartości celnej, przesłanka sprzedaży towarów w celu wywozu do Wspólnoty może co do zasady zostać spełniona w odniesieniu do każdej kolejnej

11 — Zobacz w tym zakresie między innymi wyroki z dnia 2 czerwca 2005 r. w sprawie C-11/89 Unifert, Zb.Orz. s. I-2275, pkt 35, oraz z dnia 16 listopada 2006 r. w sprawie C-306/04 Compaq Computer, Zb.Orz. s. I-10991, pkt 30.

12 — Zobacz w tym zakresie wyrok z dnia 4 lutego 1986 r. w sprawie C-65/85 Van Houten, Rec. s. 447, pkt 13.

13 — Zobacz w tym zakresie ww. w przypisie 12 wyrok w sprawie Van Houten, pkt 13, ww. w przypisie 11 wyrok w sprawie Unifert, pkt 36, oraz wyrok z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie C-491/04 Dollond & Aitchison, Zb.Orz. s. I-2129, pkt 26.

14 — Zobacz w tym zakresie ww. w przypisie 11 wyrok w sprawie Unifert, pkt 11.

sprzedaży. W konsekwencji art. 147 ust. 1 rozporządzenia rozszerza domniemanie, zgodnie z którym, jeżeli towary zostały zgłoszone do dopuszczenia do swobodnego obrotu, przesłanka „sprzedaży w celu wywozu" zostaje spełniona w odniesieniu do każdej kolejnej sprzedaży.

46. Zgodnie z początkową wersją art. 147 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, obowiązującą w czasie właściwym dla niniejszej sprawy, w takim przypadku każda z cen zapłaconych w ramach tych transakcji może zostać przyjęta za podstawę określenia wartości celnej.

47. Oznacza to, jak wynika z orzecznictwa Trybunału w sprawie Unifert, że w przypadku kolejnych sprzedaży towarów w celu wywozu na obszar celny Wspólnoty importer może swobodnie wybrać, spośród cen poszczególnych transakcji, cenę, w oparciu o którą zostanie ustalona wartość celna, pod warunkiem że jest on w stanie przedstawić organom celnym wszystkie szczegółowe informacje i dokumenty dotyczące ceny, która została przez niego wybrana [15].

15 — Wyżej wymieniony w przypisie 15 wyrok w sprawie Unifert, pkt 16 i 2. Wyrok ten dotyczył wykładni art. 3 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1224/80 z dnia 28 maja 1980 r. w sprawie określania wartości celnej towarów (Dz.U. L 134, s. 1) oraz art. 6 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 1495/80 z dnia 11 czerwca 1980 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów art. 1, 3 i 8 wspomnianego wyżej rozporządzenia (Dz.U. L 154, s. 14), które zostały ponownie uchwalone, zasadniczo w tym samym brzmieniu, odpowiednio w art. 29 ust. 1 kodeksu celnego oraz art. 147 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego.

48. Niewątpliwie okoliczność, że importer towarów może co do zasady dokonać wyboru między cenami uzgodnionymi w łańcuchu transakcji prowadzących do przywozu towarów w celu ustalenia wartości transakcyjnej skutkuje tym, że elementy kosztowe ostatecznie zapłaconej lub należnej od importera ceny, jak na przykład marża zysku jednego lub kilku poprzednich sprzedawców towarów, mogą nie znajdować odzwierciedlenia w wartości celnej.

49. Należy w związku z tym zauważyć, że zasada ta jest do pewnego stopnia sprzeczna z metodą wartości transakcyjnej. Celem tej metody jest w szczególności, jak zostało to przeze mnie wskazane powyżej [16], ustalenie wartości celnej odzwierciedlającej rzeczywistą wartość ekonomiczną przywożonych towarów, czyli rzeczywistą cenę tych towarów zgłoszonych do dopuszczenia do swobodnego obrotu. Innymi słowy, wartość celna powinna odpowiadać w jak najwyższym stopniu cenie wywozu w momencie, gdy towary docierają do granicy Wspólnoty, co znajduje także potwierdzenie w okoliczności, że zgodnie z art. 145 rozporządzenia wykonawczego, obniżenie wartości handlowej towarów, na przykład z powodu ich utraty lub zniszczenia, która nastąpiła po ich zakupie, lecz przed wprowadzeniem ich do swobodnego obrotu, musi skutkować proporcjonalnym obniżeniem ceny faktycznie zapłaconej lub należnej [17].

16 — Zobacz pkt 40 powyżej.

17 — Zobacz podobnie w tym zakresie wyrok z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie 183/85 Repenning, Rec. s. 1873, pkt 18 oraz ww. w przypisie 11 wyrok w sprawie Unifert, pkt 35.

50. Z tego samego powodu, jak słusznie zauważyła Komisja, z obecnej wersji art. 147 ust. 1 zmienionego w 1995 r., jasno wynika, że w przypadku kolejnych sprzedaży przed określeniem wartości celnej, jest ona co do zasady ustalana na podstawie ostatniej sprzedaży, której skutkiem było wprowadzenie towarów na obszar celny Wspólnoty. Zgłaszający nie może, zgodnie ze zmienionym art. 147 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, ograniczyć się do zgłoszenia ceny sprzedaży, która nastąpiła przed ostatnią sprzedażą, lecz musi w takim przypadku w sposób zadowalający dla organów celnych wykazać, że sprzedaż, która nastąpiła przed ostatnią sprzedażą została dokonana w celu przywozu na obszar celny.

51. Wracając jednakże do pytania postawionego w niniejszej sprawie, należy zauważyć, że według mnie, zgodnie z art. 147 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego, jedynie zgłaszający może w przypadku kolejnych sprzedaży uwzględnić cenę sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano przywozu towarów.

52. Wykładni tego przepisu, ani wykładni art. 29 ust. 1 kodeksu celnego nie należy natomiast dokonywać w ten sposób, że przyznają one organom celnym swobodę uwzględniania ceny dotyczącej poprzedniej sprzedaży towarów, w przypadku takim jak w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania, gdy zgłaszający uwzględnił w zgłoszeniu cenę towarów uzgodnioną podczas ostatniej sprzedaży, w następstwie której wprowadzono towary do Wspólnoty.

53. W mojej opinii taka wykładnia byłaby w szczególności, po pierwsze, sprzeczna z metodą wartości transakcyjnej, leżącą u podstaw wspólnotowego prawa celnego, która wymaga, aby co do zasady wartość towarów ustalana była na podstawie ceny ostatniej sprzedaży przed jej określeniem, w następstwie której zostały one wprowadzone do Wspólnoty, oraz aby, w konsekwencji, wyjątki od tej reguły interpretowane były w sposób ścisły. Po drugie, z wymogu pewności prawa oraz konieczności zapewnienia ochrony każdemu importerowi przed dyskrecjonalnym nakładaniem należności celnych oraz w szczególności ceł antydumpingowych wynika również, że organy celne nie mogą swobodnie uwzględniać ceny innej niż ta, która została wybrana i zadeklarowana przez zgłaszającego.

54. Wydaje się zatem, że zgodnie z kodeksem celnym oraz rozporządzeniem wykonawczym wartość celna musi zasadniczo zostać ustalona na podstawie ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za towary podczas ostatniej transakcji przed jej określeniem, jeżeli cena ta została zadeklarowana przez importera. Organy celne nie mogą zatem uwzględnić w takim przypadku ceny sprzedaży tych samych towarów, która nastąpiła przed tą sprzedażą.

55. Ponadto w mojej opinii i odmiennie od tego, co wydaje się sugerować rząd włoski, cele przepisów antydumpingowych nie uzasadniają innej wykładni.

56. Należy w tym względzie zauważyć, że w rozumieniu, odpowiednio, art. 1 i 2 ust. 1 decyzji podstawowej, które mają zastosowanie do omawianych decyzji nakładających tymczasowe i ostateczne cło [18] przepisy antydumpingowe mogą mieć zastosowanie do każdego „dumpingowego lub subsydiowanego przywozu" a „[c]ło antydumpingowe może zostać nałożone na każdy produkt dumpingowy, którego wprowadzenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie powoduje szkodę". Ponadto zgodnie z definicją zawartą w art. 2 ust. 2 decyzji podstawowej dany produkt uznaje się za dumpingowy, jeżeli jego cena eksportowa do Wspólnoty jest niższa od normalnej wartości podobnego produktu.

57. Jak wynika z tych przepisów zastosowanie środka antydumpingowego zakłada wcześniejsze wprowadzenie towarów do wewnątrzwspólnotowej wymiany handlowej, co powoduje powstanie szkody dla przemysłu Wspólnoty. Przeciwnie do tego, co podnosi w swoich uwagach rząd włoski, wspólnotowe przepisy antydumpingowe nie dotyczą sprzedaży towarów jako takiej (jak na przykład w niniejszej sprawie pierwszej sprzedaży surówki hematytowej dokonanej przez OME-DTECH na rzecz CMP) przed faktycznym wywiezieniem ich na obszar celny Wspólnoty, nawet jeżeli wspólnotowy podmiot gospodarczy jest stroną takiej transakcji.

58. Ponadto celem ceł antydumpingowych jest zlikwidowanie marży dumpingowej będącej w istocie różnicą między ceną eksportową produktu przeznaczonego do wywozu do Wspólnoty oraz wartością normalną tego produktu i usunięcie w ten sposób szkodliwych skutków tego przywozu towarów do Wspólnoty. W niniejszej sprawie minimalna cena 149 ECU za tonę określona w decyzji nakładającej tymczasowe cło oraz w decyzji nakładającej ostateczne cło stanowi cenę, przy której przywóz surówki hematytowej przestaje wyrządzać szkodę przemysłowi Wspólnoty [19].

59. Wynika z tego, że jeżeli cena faktycznie zapłacona lub należna od zgłaszającego jest wyższa od ceny minimalnej określonej w decyzji nakładającej cło antydumpingowe, nie istnieje, w odniesieniu do przedmiotu

18 — Zobacz także odpowiednie przepisy rozporządzenia Rady (EWG) nr 2423/88 z dnia 11 lipca 1988 r. w sprawie ochrony przed przywozem dumpingowym lub subsydiowanym z krajów niebędących członkami Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. L 209, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym"), jak również art. 1 kolejnego rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 56, s. 1).

19 — Zobacz także motyw sześćdziesiąty czwarty preambuły do decyzji 67/94.

i celu przepisów antydumpingowych, żaden powód, aby pobierać cło antydumpingowe uwzględniające na przykład poprzednią sprzedaż towarów. Jest tak również, jeżeli cena przekraczająca ustaloną cenę minimalną została uzgodniona w celu uniknięcia cła antydumpingowego [20].

60. A zatem zgodnie z przepisami celnymi i antydumpingowymi, jeżeli zgłaszający wybiera w celu zadeklarowania cenę ostatniej sprzedaży, w następstwie której wprowadzono towary do Wspólnoty, organy celne nie mogą swobodnie ustalać wartości celnej przy nakładaniu cła antydumpingowego, takiego jak będące przedmiotem niniejszej sprawy, na podstawie ceny wcześniejszej sprzedaży tych samych towarów.

61. Należy jednakże podkreślić, że założenie to ma zastosowanie jedynie, pod warunkiem że zadeklarowana wartość faktycznie odpowiada cenie zapłaconej lub należnej za towary.

62. W mojej opinii sytuacja jest inna, jeżeli istnieją uzasadnione wątpliwości dotyczące wiarygodności zadeklarowanej wartości oraz jeżeli istnieją podejrzenia, że — jak zdaje się sugerować, zgodnie z postanowieniem odsyłającym, ministerstwo finansów — wykazana na fakturze cena jest nieuzasadniona lub sfałszowana.

63. Należy zauważyć w tym zakresie, że kodeks celny przewiduje w art. 30 i 31 dodatkowe metody ustalania wartości celnej w przypadkach, gdy wartość ta nie może zostać ustalona w oparciu metodę wartości transakcyjnej na podstawie art. 29 kodeksu celnego.

64. Artykuł 181a rozporządzenia wykonawczego zmienionego przez rozporządzenie nr 3254/94 stanowi, że jeżeli organy celne mają uzasadnione wątpliwości, że zadeklarowana wartość celna stanowi całkowitą faktycznie zapłaconą lub należną sumę nie muszą ustalać wartości celnej przywożonych towarów z zastosowaniem metody wartości transakcyjnej i w związku z tym mogą one odmówić zaakceptowania zadeklarowanej ceny, jeżeli po zażądaniu przez nie przedstawienia uzupełniających informacji zgodnie z art. 178 ust. 4 kodeksu celnego nadal mają wątpliwości.

65. Chociaż ten przepis rozporządzenia wykonawczego nie obowiązywał w momencie, gdy omawiane towary zostały zadeklarowane, stanowi on, zgodnie z informacjami przedstawionymi przez Komisję, odzwierciedlenie normalnej praktyki celnej — mającej już zastosowanie w czasie właściwym dla sprawy — oraz pozostaje on według mnie w zgodności z systemem ustanowionym przez kodeks celny.

20 — Zobacz także w tym zakresie wyroki z dnia 28 marca 1996 r. w sprawie C-99/94 Robert Birkenbeul, Rec. s. I-1791, pkt 17, oraz z dnia 11 lipca 1990 r. w sprawie C-305/06 Neotype Techmashexport przeciwko Komisji i Radzie, Zb.Orz. s. I-2945, pkt 60.

66. Tytułem przykładu, zgodnie z art. 29 ust. 2 lit. a) kodeksu celnego, organy celne mogą, w przypadku gdy kupujący i sprzedawca są ze sobą powiązani, odmówić zaakceptowania wartości transakcyjnej ustalonej zgodnie z art. 29 ust. 1 kodeksu celnego, jeżeli na podstawie informacji uzyskanych od zgłaszającego lub z innych źródeł oraz po umożliwieniu zgłaszającemu ustosunkowania się do nich, organy celne mają powody, aby uznać, że powiązanie to wpłynęło na cenę.

67. W przypadkach, gdy z jakiegokolwiek powodu wartość celna nie może zostać zaakceptowana, kodeks celny stanowi, że wartość celna co do zasady ustalana jest za pomocą dodatkowych metod, obejmujących ustalanie jej na podstawie wartości transakcyjnej identycznych towarów sprzedanych w celu wywozu na podstawie art. 30 ust. 2 lit. a) kodeksu celnego aż do ustalenia jej z wykorzystaniem innych uzasadnionych metod wskazanych w art. 31 kodeksu celnego.

68. Jednakże w przypadku omawianego pytania, dotyczącego kwestii, czy organy celne mogą także uwzględnić cenę sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia celnego, należy zauważyć, że ta metoda ustalania wartości celnej może w większym stopniu stanowić odzwierciedlenie rzeczywistej wartości towarów przedstawionych organom celnym niż ww. „wartości kalkulowane" określone zgodnie z art. 30 i 31 kodeksu celnego. Ponadto cena uzgodniona przy okazji poprzedniej sprzedaży może najwyraźniej, na podstawie przesłanek wymienionych w art. 147 ust. 1, zostać zaakceptowana jako wartość transakcyjna towarów.

69. Wynika z tego zatem, że jeżeli organy celne mają — po zażądaniu przez nie przedstawienia uzupełniających informacji — powody, jak te, które zostały wymienione powyżej w pkt 62, aby odmówić zaakceptowania wartości towarów na podstawie zadeklarowanej ceny, mogą one, zgodnie z systemem ustalania wartości celnej określonym w kodeksie celnym, uwzględnić cenę sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano zgłoszenia wartości.

70. Wobec powyższego uważam, że zgodnie z zasadami wspólnotowego prawa celnego oraz w celu nałożenia cła antydumpingowego, takiego jak ustanowione w decyzji nakładającej tymczasowe cło, organy celne nie mogą swobodnie określić wartości celnej na podstawie ceny ustalonej przy okazji sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano określenia wartości celnej, jeżeli zadeklarowana cena stanowi cenę faktycznie zapłaconą lub należną od importera.

71. Jeżeli jednakże organy celne mają uzasadnione wątpliwości, czy zadeklarowana wartość odzwierciedla całkowitą sumę

faktycznie zapłaconą lub należną za dane towary, mogą one, jeżeli wątpliwości te zostaną potwierdzone po zażądaniu przedstawienia uzupełniających informacji oraz po umożliwieniu zainteresowanej osobie ustosunkowania się do nich na podstawie kodeksu celnego oraz rozporządzenia wykonawczego, określić wartość celną w celu zastosowania cła antydumpingowego na podstawie ceny ustalonej przy okazji poprzedniej sprzedaży danych towarów w celu wywozu do Wspólnoty.

V — Wnioski

72. Wobec powyższego proponuję, aby na zadane pytanie Trybunał udzielił następującej odpowiedzi:

Zgodnie z zasadami wspólnotowego prawa celnego oraz w celu nałożenia cła antydumpingowego, takiego jak ustanowione w decyzji Komisji nr 67/94/EWWiS z dnia 12 stycznia 1994 r. nakładającej tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty surówki hematytowej pochodzącej z Brazylii, Polski, Rosji i Ukrainy organy celne nie mogą swobodnie określić wartości celnej na podstawie ceny ustalonej przy okazji sprzedaży, która nastąpiła przed sprzedażą, na podstawie której dokonano określenia wartości celnej, jeżeli zadeklarowana cena stanowi cenę faktycznie zapłaconą lub należną od importera.

Jeżeli jednakże organy celne mają uzasadnione wątpliwości, czy zadeklarowana wartość odzwierciedla całkowitą sumę faktycznie zapłaconą lub należną za dane towary, mogą one, jeżeli wątpliwości te zostaną potwierdzone po zażądaniu przedstawienia uzupełniających informacji oraz po umożliwieniu zainteresowanej osobie ustosunkowania się do nich na podstawie kodeksu celnego oraz rozporządzenia wykonawczego, określić wartość celną w celu zastosowania cła antydumpingowego na podstawie ceny ustalonej przy okazji poprzedniej sprzedaży danych towarów w celu wywozu do Wspólnoty.